

# РЕШЕНИЕ

№ 72

гр. Ловеч, 18.08.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, I СЪСТАВ**, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАГДАЛЕНА СТАНЧЕВСКА

Членове: ВАСИЛ АНАСТАСОВ  
РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ

при участието на секретаря ГАЛИНА АВРАМОВА  
като разгледа докладваното от РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ Въззивно  
наказателно дело от частен характер № 20224300600161 по описа за 2022  
година

за да се произнесе взе предвид следното:

### Производството е по реда на глава XXI от НПК

Постъпила е въззивна жалба от адв. И.А., договорен защитник на С. Н. МЛ., ЕГН \*\*\*\*\*, с.Г., общ. Т., обл. Ловеч, с постоянен адрес: ул. „Х.Б.“ 43, настоящ адрес: „ул. С.Р.“ № 8, живеещ на ул. „Н.П.“ № 5, със съдебен адрес: гр. Е., ул. „Г. Д.“ № 2, ет.31 стая 313 **против ПРИСЪДА** № 260000/17.02.2022г. по НЧХД № 20204330200208 по описа на 2020 година на РС – Т..

С гореописаната **ПРИСЪДА** подсъдимият **С. Н. МЛ.**, ЕГН \*\*\*\*\*, с.Г., общ. Т., обл. Ловеч, с постоянен адрес: ул. „Х.Б.“ 43, настоящ адрес: „ул. С.Р.“ № 8, живеещ на ул. „Н.П.“ № 5, безработен, неосъждан, живее на семейни начала, родител, е признат за **ВИНОВЕН в това, че:** в с. Г., общ. Т., обл. Ловеч, след обяд, около 16.30 часа на 20.07.2020г. пред дома на тъжителката АД. СТ. Б., ЕГН \*\*\*\*\*, находящ се в с. Г., общ. Т., обл. Ловеч, ул. „Г. Б.“ № 10, публично и в нейно присъствие изрекъл унижителни

зачестта и достойнството ѝ думи: „Да ти еба майката курво“, поради което и на основание чл.148, ал.1, т.1 вр. чл.146, ал.1 и чл.54, ал.1. НК е осъден на **наказание „ГЛОБА“** в размер на 3000.00 лева (три хиляди лева), както и **„ОБЩЕСТВЕНО ПОРИЦАНИЕ“**, което да се изпълни чрез поставяне на присъдата на таблото в кметството на с. Г., общ. Т., обл. Ловеч, по настоящия адрес на подсъдимия.

С присъдата е уважен частично гражданския иск с правна квалификация по чл.45 ЗЗД, с което подсъдимият **С. Н. МЛ.**, ЕГН \*\*\*\*\* е **ОСЪДЕН** да заплати на АД. СТ. Б., ЕГН \*\*\*\*\* сумата от 500.00 лева (петстотин лева), представляващи обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва от 20.07.2020г. до окончателното изплащане на сумата, като за разликата до претендираната сума в размер на 1000.00 лева (хиляда лева), искът е отхвърлен, като неоснователен и недоказан.

Подсъдимият **С. Н. МЛ.**, ЕГН \*\*\*\*\* е **ОСЪДЕН** да заплати АД. СТ. Б., ЕГН \*\*\*\*\* сумата от 600.00 лева (шестстотин лева), представляващи разноски за един адвокат в първоинстанционното производство, на основание чл.88, ал.1 НПК вр. 78, ал.1 ГПК.

Подсъдимият **С. Н. МЛ.**, ЕГН \*\*\*\*\* е **ОСЪДЕН** да заплати в **ПОЛЗА** на бюджета на ВСС, по сметка на РС – Т. следните суми: **50.00 лева** (петдесет лева), представляващи държавна такса върху размера на уважения иск, на основание чл.88, ал.1 НПК вр. 78, ал.6 ГПК; **49.50 лева** (четиредесет и девет лева и петдесет стотинки), представляващи разноски за вещо лице, на основание чл. 183, ал. 3 НПК.

Въззивната жалба атакува **цялата осъдителна присъда**. Във въззивната жалба на защитника се излагат доводи за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост.

Твърди се, че присъдата е постановена при съществено нарушение на процесуални правила, което е основание за отмяна на присъдата и връщане делото за ново разглеждане в районния съд. Сочи, че в протоколът от последното съдебно заседание (с.з.) не е написано, че присъдата е прочетена в съдебно заседание, нито реда за обжалване на присъдата. Твърди, че с.з. не е приключило в 12.30, а в 11.30 часа. Прави възражение, че съдът се е оттеглил на тайно съвещание за произнасяне на присъдата, без да разясни на страните, че тя ще бъде прочетена и обявена в същия ден в 13.00 часа. Прави

възражение, че в присъдата не е отбелязано присъствието на подсъдимия, неговия защитник, тъжителя и нейният повереник. Твърди, че не е посочено кога е обявена присъдата – твърди, че е обявена в 13.00 часа, но не е отразено в съдебния протокол. Насочва доводи, че присъдата е обявена в друго съдебно заседание, а не в това по протокола, който е приключил към 13.30 часа. Твърди, че присъдата е обявена преди фактически съдът да се е оттеглил на тайно съвещание. Въвежда и възражение, че в протокола от о.с.з. на 17.02.2022г. не е посочен кой е съдия-докладчик.

Въвежда и други доводи за допуснати съществени процесуални нарушения, а именно: съдът се е позовал на факти, които не са включени в обвинението; има противоречия между обстоятелствената част и диспозитива на тъжбата относно кой е обидния израз; тъжбата не е редовна; допуснати нарушения на чл.107, ал.2, чл.13-14, 16, чл.305, ал.4 вр. чл.301 НПК. Твърди, че съдът е попълнил доказателствата с предположения, предубеденост и пристрастност, без да излага конкретни доводи. Позовава се, че съдът не е обсъдил възраженията на защитата, направени в първоинстанционното производство.

По отношение на правилността на приложения материален закон твърди, че подсъдимият **С. Н. МЛ.**, ЕГН \*\*\*\*\*, не е извършил съставомерно деяние, а наложеното наказание е явно несправедливо като не са приложени правилата на чл.54 НК.

Посочва, че подробни изчерпателни съображения срещу осъдителната присъда ще представи в сроковете след като се запознае с мотивите на съда.

Моли съда да отмени като незаконосъобразна и необоснована атакуемата присъда и да оправдае подсъдимия по повдигнатото обвинение и да се отхвърли иска в уважената част. Алтернативно прави искане за отмяна на присъдата и връщане делото за ново разглеждане, като при условията на евентуалност прави искане за намаляване размера на наложеното наказание.

На основание чл.320, ал.4 НПК са подадени допълнителни писмени изложения към жалбата на защитата. В тях се сочи, че съдът неправилно е кредитирал свидетелите на тъжителя, но не и на подсъдимия, липсват ясни и убедителни аргументи в какво се състои противоречието между показанията им. Същите по никакъв начин не водят да установяване на предмета на спора. Твърди се, че в мотивите си, РС – Т. не е изложил защо приема едни

свидетелски показания, а други не, въз основа на кое е установено фактическата обстановка, както че липсва доказателствено-аналитична част от мотивите към присъдата, а изложената фактическа обстановка в мотивите не съответствала на тази в тъжбата. Посочва, че съдът нелогично е изключил от доказателствения материал преписка на РП – Т. след като същата преписка не е била приложена по делото. Твърди се, че в мотивите не е посочено къде се намирала тъжителката, къде се е намирал подсъдимия по време на деянието. Сочи, че неоснователно обидните думи в тъжбата „Да ти еба майката“ са превквюлифицирани в допълнителната молба „Да ти еба майката, курво“. Приетата фактическа обстановка била в противоречие с приетото обаждано към телефон 112 и приложеният по делото диск. Анализът на съда не представлявал един.единствен и несъмнен и безалтернативен извод за виновност на подсъдимия или обратното. Сочи, че тъжителят не е изпълнил изискванията на чл.103 НПК като постановеното присъда почива на предположения, като дори няма косвени доказателства или доказателствени изводи, които да водят до извода за съпричастност на подсъдимия към инкримираното поведение. По отношение на гражданския иск твърди, че не е установено по делото, при условията на пълно и главно доказване, за причинно-следствената връзка за евентуално казаните думи и причинените болки и страдания изразяващи се в лепоставянето ѝ пред присъстващи съседи, които не са установени да са присъствали по случилото се и какво е било емоционалната състояние на тъжителя, че да изпита болки и страдания. Моли съда да отмени присъдата и в наказателната и в гражданската ѝ част.

Не са постъпили писмени възражения по чл.322 НПК от тъжителката АД. СТ. Б..

В открито съдебно заседание (о.с.з.) защитата на подсъдимия поддържа въззивната жалба по изложените в нея и в допълнението основания. В останалата част от пледоариите прави анализ на мотивите на първоинстанционното решение. Моли съда да постанови оправдателна присъда или да върне делото за ново разглеждане.

Тъжителят А.Б. се явява лично и чрез повереник адв. С.Г., който оспорва въззивната жалба и счита присъдата за справедлива, обоснована и правилна. Наведените доводи във въззивната жалба били неоснователни и недоказани.

Подсъдимият С.М. се явява лично в о.с.з. като в лична защита поддържа казаното от адвоката, а последната си дума заявява, че не е извършил това за което е обвинен.

**ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ,** като взе предвид депозираната жалба, съобрази доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно проверни на основание чл.313-314 НПК законността, обосноваването и справедливостта на съдебния акт, намери за установено следното:

Липсата на доброволно зачитане правата на човека се осъществява по принудителен ред, а когато не е решен проблемът се осъществява чрез сакцията на съдебния процес. Последният бива три вида – административен, граждански и наказателен, които се делят в зависимост от тежестта на нарушеното право и защитата на публичния интерес. В най-голяма степен защитава човешките права наказателния процес, който е сурогат да промяната на обективната действителност и цели да накаже лицето, което не е имал право да извърши съответното деяние. Като допълнителни цели на наказателния процес е превенцията и възпитанието не само на дееца, но и на обществото като цяло. В зависимост от това в каква тежест са засегнати правата на човека, в наказателния процес съществуват два вида дела – от общ характер и от частен характер. Първите защитават обществени интереси, които законодателят е преценил, че следва да бъдат поддържани от държавния обвинител – прокурора или да се образуват от него, но по тѣжба на пострадалия. За вторият вид дела – наказателния от частен характер, законодателят в този си форма на нормотворческа дейност е преценил с този вид дела се защитава обществени интерес, които са по-скоро близки до частния, но въпреки това притежават своята самостоятелност и имат по-тежко проявление в обществото, поради което на дееца следва да му бъде наложено наказание (наказателноправен термин), а не да бъде осъден (гражданскоправен термин). По този причина делата от частен характер се възбуждат по тѣжба от пострадалия, а не чрез обвинителен акт от прокурора.

Тѣжбата като правен инструмент има за цел да сезира съда, да повдигне въпроса за нерешеното право пред него и да повдигне обвинение спрямо лице, за което се твърди, че е извършил престъпление, което се преследва по тѣжба от пострадалия. Подаването пред компетентния съд на надлежна тѣжба

от пострадалия от престъпление, което се преследва по реда на частното обвинение, е абсолютна процесуална предпоставка за образуване и провеждане на наказателно производство срещу извършителя на това престъпление (**Решение №184 от 30.06.2014г. по н.д. № 68/2014г., I н.о. на ВКС**).

В този смисъл след като тъжбата повдига обвинение, с оглед гарантиране правото на справедлив съдебен процес (**чл.6 ЕКПЧ, чл.47 ХОПЕС и чл.31, ал.3 КРБ**) и презумпцията за невинност същата следва да отговаря на строги изисквания, така както отговаря обвинителния акт за подсъдимия. Това е така, за да може подсъдимия да разбере за какво и обвинение и да може да организира защитата си, на който принцип е основан целият наказателен процес, независимо от неговите подразделения – дела от общ характер, частен характер или административен характер.

Изискванията към реквизитите и съдържанието на тъжбата са посочени в разпоредбата на **чл.81 от НПК**. Тъжбата като процесуален документ, годен да послужи за инициране на наказателно производство от частен характер трябва да е: писмена, да съдържа данни за подателя, за лицето срещу което се подава и за обстоятелствата на престъплението, да е внесена държавна такса (**ал.1**), да бъде подписана от подателя (**ал.2**), тъжбата трябва да бъде подадена в шестмесечен срок от деня, когато пострадалият е узнал за извършване на престъплението (**ал.3**), а за да не бъде прекратено производството наказателната отговорност следва да не е погасена по давност, поради изтичане на предвиденият в закона срок (**чл.24, ал.1, т.3 НПК**).

Подадената тъжба е писмена, съдържа данни за подателя, внесена е държавна такса в размер на 12 лева, а за въззивната инстанция 6 лева, на основание **чл.9 и чл.12** от Тарифа № 1 към ЗДТ, които се събират от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и МП.

Тъжбата е подписана от тъжителя.

В тъжбата са описани само трите имена и адреса на подсъдимия, но липсват данни за неговият ЕГН. Налице е нередовност на тъжбата, защото следва подсъдимият да бъде индивидуализиран, още повече, че в тъжбата се иска да се издаде свидетелство за съдимост, което да бъде прието по делото. Липсата на данни за единния граждански номер създава трудности при индивидуализиране на лицето и при събиране на доказателствата за неговото

поведение. В този смисъл тъжбата се явява нередовна и първоинстанционният съд е следвало да я остави без движение, за да се отстрани недостатъка. Ако пострадалият не е в състояние да узнае ЕГН на лицето, срещу което подава тъжба, той може да се възползва от правото, което му дава **чл. 83 НПК** — да поиска съдействие от органите на МВР за сведения, които сам не може да събере или да поиска съдебно удостоверение, за да се снабди с исканата информация.

Тъжбата трябва да съдържа фактите и обстоятелствата на престъплението, по повод на които тя се подава, но не и неговата правна квалификация. За какво точно престъпление се е потъжил частният тъжител, се определя от фактическите обстоятелства (правното основание), изложени в тъжбата, но не и от посочената в нея правна квалификация. Съдът е този, който има правомощието да посочи правилната правна формулировка на обвинението, както и задължението да уточни и поправи (ако е нужно) погрешната правна квалификация, като изхожда единствено от изложените в тъжбата или установени на съдебното следствие факти (*в този смисъл вж. и Ст. П., Наказателен процес, изд. 1979 г., стр. 269*).

Обстоятелствата на престъплението представляват фактическите данни, на които се основава обвинението, в това число дата на извършване на деянието и дата, на която частният тъжител е узнал за извършването му, в случаите когато са различни, както и други фактически данни, на базата, на които е възможно да се прецени допустимостта на тъжбата. Под обстоятелства на престъплението се има предвид фактическата рамка на наказателното преследване, която се очертава в тъжбата. Тя следва да съдържа данни за обстоятелствата на престъплението, формулирайки обвинението по начин, който определя предмета на доказване от гледна точка на извършеното престъпление и участието на подсъдимия в него. Така се гарантира осъществяване правото на защита на подсъдимия и това именно е същността на изискванията към съдържанието на тъжбата (**Решение № 173 от 21.01.2021 г. по н.д. № 626/2020 г., III н. о. на ВКС**). Затова тъжбата следва да отговаря на изискванията, на които трябва да отговаря обвинителния акт, т.е. в този смисъл е приложимо **ТР № 2/2002г. по тълк.д. № 2/2002 на ОСНК на ВКС**, което според **ТР 6/19.02.2018г. по тълк.д. № 6/2017 на ОСНК на ВКС** не е загубило сила. Под обстоятелства трябва да се изложат всички факти, с които подсъдимият следва да разбере в какво е

обвиняем, т.е. инициращият документ следва да отговори на обстоятелствените наречения за подлог, време, място и начин, а именно „кой, кога, къде и как“.

В процесния случай в обстоятелствената част на тъжбата описва престъпното деяние по следния начин: *„от тераса на дома си М. ми видя и се развика по мен, взе една брадва и се затича към мен.....псуваше ме на майка.... продължи да вика и да ми се заканва...“* В диспозитива е написано, че тъжителят иска подсъдимия да бъде осъден за това, че *„пред дома ми, публично и в мое присъствие“*. Налице е противоречие между обстоятелствена част и диспозитив, поради което тъжбата е нередовна. В обстоятелствената част на ОА е описан механизъм на деянието, което ес извършва на терасата на подсъдимия, където изапочнал да вика и да обижда. Същевременно в диспозитива се твърди, че деянието е извършено пред чужда къща, т.е. на друго място. Първоинстанционният съд е дал указания за отстраняване на недостатъци на жалбата досежно да се уточни на кой адрес е тъжителката, тъй като липсва. От уточнението се установи, че адресите на тъжителката и подсъдимия са различно, поради което няма как същият да е извършил деянието си от терасата, а да се иска да бъде осъден, че е извършил деянието пред дома на тъжителката. По този начин е допуснато съществено процесуално нарушение, с което е ограничено правото на подсъдимия да разбере за какво е предаден на съда – къде е извършено деянието и по какъв начин. Дали е извършено от дома му или същият се е предвижил до някъде и там е извършил деянието. В конкретния случай, посочените в тъжбата обстоятелства не са очертали надлежно рамката на производството и предмета на доказване по делото – място и механизъм на деянието – къде и как.

По делата от частен характер не се провежда разпоредително състезание, в което страните следва да вземат становище по допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правата на подсъдимия (**арг. чл.148, ал.1, т.3 НПК**), за да може тъжбата да се остави без движение. В това производство, районният съд е следвало да констатира тази нередовност и да даде указания за отстраняването ѝ. Заразлика от гражданския съд, който може да остави искова молба без движение във въззивното производство, това не може да се случи в наказателното



производство, тъй като нарушава правата на подсъдимия и правото му на защита.

От самото образуване на производството, подадената тѣжба не е определила рамките, в които тя следва да се движи. Освен това от показанията на свидетелите на тѣжителя сочат, че деянието е извършено от терасата на подсъдимия, а диспозитивът на присъдата е записано, че деянието е извършено пред дома на тѣжителката. Налице е разминаване между събраните доказателства и твърдяното правонарушение. Същото навежда извод и за различно деяние, за място на извършване, евентуално и за постановяване на евентуален оправдателен диспозитив.

Тѣжбата не е редовна и на друго основание. В нея не е написано или поне не се сочат обстоятелства дали деянието е продължавано престъпление или продължено. В обстоятелствената част се твърди, че подсъдимият е започнал да вика и да псува и след като тѣжителката заключила портата, подсъдимият продължил на извършва тези действия. А в диспозитива на тѣжбата е написано, че бил изрекъл унижителни за честта и достойнството думи. Не е ясно дали това деяние е започнало от едно място и е довършено на друго място, колко пъти са изречени думите, един път или няколко пъти през непродължителен период от време при една и съща обстановка и при еднородност на вината. Същите имат ли връзка помежду си или са осъществени няколко състава на едно и също престъпление, т.е. има ли идеална съвкупност. В тѣжбата липсват и твърдения или поне изводи за умисъла на повдигнатото обвинение. Всичко това налага да се изведе единственият възможен извод, че разглеждане на делото в първоинстанционният съд е довело до ограничаване процесуалните права на подсъдимия (**чл.348, ал.3, т.1 НПК**), което не е отстранено и не може да бъде отстранено от въззивния съд, но са отстранени при новото разглеждане на делото от РС - Т. (**чл.335, ал.2 НПК**). Това налага приложение на разпоредбата на **чл.344, т.1 НПК** като обжалваната присъда бъде отменена и делото да се върне за ново разглеждане на първоинстанционния съд.

Към тѣжбата е предявен и граждански иск за неимуществени вреди. Същата е нередовна и съдът е следвало и нея да я остави без движение. След като претендира обезщетение за неимуществени вреди, в обстоятелствената част на тѣжбата следва да се посочат причинените вреди. В тѣжбата няма

твърдения за преживяни негативни емоции. Твърдението, че „*предизвика в мен негативни преживявания и емоции*“ не е факт от обективната действителност на деликта, следва да се посочат точните вреди на неправомерното поведение, за да се определи и силата на пресъдено нещо на иска. Това е така, тъй като емоционалното състояние се изразява с преживени болки, което могат да бъдат сълзи, депресия, страх, паник атаки и много други. Описаните от тъжителката „*негативни преживявания и емоции*“ са само резултат от претърпените вреди, но не са вреди. Същите следва да се индивидуализират.

Съгласно **чл.88, ал.1 НПК**, гражданският иск се разглежда по правилата на НПК, а когато няма се прилагат правилата на ГПК. В този смисъл приложими са правилата на **чл.146 ГПК** и указанията, дадени в **ТР ТР № 1/09.12.2013г. по тълк.д. № 1/2013 на ОСГТК на ВКС**. Първоинстанционният съд е следвало да разпредели доказателствена тежест, да даде правна квалификация, да отделени спорно от безспорно и да приеме кои факти и обстоятелства се признат и кои не. РС – Т. не го е сторил, което настоящата инстанция счита, че са нарушени правата на подсъдимия и на страните за изясняване предмета на делото.

И на посочените основания досежно редовността на исковата молба, настоящият съд намира че разглеждане на делото в първоинстанционният съд е довело до ограничаване процесуалните права на тъжителя (**чл.348, ал.3, т.1 НПК**), което не е отстранено и не може да бъде отстранено от въззивния съд, но са отстранени при новото разглеждане на делото от РС - Т. (**чл.335, ал.2 НПК**). Това налага приложение на разпоредбата на **чл.344, т.1 НПК** като обжалваната присъда бъде отменена и делото да се върне за ново разглеждане на първоинстанционния съд.

*За пълнота на изложението съдът следва да отбележи:*

Съобразно твърдяното от частния тъжител в обстоятелствената част на неговата тъжба и изрично направеното от неговия повереник в съдебно заседание на 12.10.2020г. пред първостепенния съд уточнение, датата на извършване на твърдяното от АД. СТ. Б. деяние е 20.07.2020г. Тъжбата е подадена 28.07.2020г., т.е. осем дни след соченото деяние, поради което, настоящият съд счита, че е спазен преклузивният срок по **чл.81, ал.3 НК**.

Посоченото в тъжбата деяние е квалифицирано като покриващо състава

на престъпление по чл.148, ал.1, т.1 вр. чл.146, ал.1 НК, в чиято санкционна част е визирано глоба от три до десет хиляди лева и обществено порицание. Наказателното преследване за този вид престъпно посегателство се изключва по давност, ако не е възбудено в продължение на три години или ако е изтекъл срок, който надвишава с 1/2 този срок (**арг. чл.81, ал.3 вр. чл.80, ал.1 НК**). В конкретния случай срокът, след който не може да бъде ангажирана наказателната отговорност на С.Н. М. е 4 години и 6 месеца и той изтича на 20.01.2025г. Наличието на тази формална предпоставка, както и изричното волеизявление на подсъдимия, че желае да се възползва от института на давността и делото в наказателната му част да бъде прекратено, определя, че давността не е изтекла към настоящия момент.

Въззивният съд констатира, че първоинстанционният съд не е положил достатъчно усилия в доказателствено-аналитичната част на мотивите. Най-общо свидетелите могат да се разделят в четири групи. Първата група свидетелстват фактите, че тъжителката била в лошо емоционално състояние, уплашена на посочената дата и място (свид. В.И.). Втората група свидетелстват, че подсъдимият изрекъл обидните думи от терасата си на посоченото време и място (свид. М.Б., Г.Б.), а в диспозитива на тъжбата е написано пред дома на тъжителката. Третата група, от които са свид. Д. М.а и А.И. свидетелстват, че подсъдимият бил на терасата, имал е разговор на повишен тон с подсъдимата, както и че свидетелките Г. и Д. М.а по време на повдигнатото обвинение не са били на инкриминираното място. Четвъртата група свидетели С.С. и П.П. свидетелстват факти, които не са в предмета по чл.103 НПК, а именно, че пристигнали на пред дома на подсъдимия, в друг времеви период по подаден сигнал за откраднат мотор.

От събраните по делото доказателства има противоречие между втора и трета група свидетели, тъй като не може да се установи, дали преките свидетели – очевидци свидетелките Б. са били такива. Този факт се опровергава от показанията на свид. И.. От събраните доказателства не може да се направи извод кои показания да се кредитират и кои не, съответно имало ли е обида или клевета или е нямало. Първоинстанционният съд е следвало да изчисти тези противоречия чрез предвидените в НПК процесуални способности за събиране и проверка на доказателства – в това число очна ставка между свидетелите – **чл.143 НПК**.

По отношение на свид. Р.Ч. съдът не я включи в никои от четирите групи. Същата установява факта, че подсъдимият е бил на терасата си със сестра си на процесната дата и място, както и че свидетелките Б. не били на улицата.

В настоящото дело не е приложена процедурата по **чл.287, ал.6 от НПК**, регламентираща основанията и реда за изменение на обвинението в производство, образувано по тъжба на пострадалия. Според нея, установяването в хода на съдебното разглеждане на делото на съществено изменение само на обстоятелствената част на обвинението може да послужи като основание за частния тъжител да повдигне ново обвинение, ако не е изтекъл преклузивният срок по **чл.81, ал.3 от НПК**. Разпоредбата е приложима при установяване на нови и различни от посочените в тъжбата обстоятелства, налагащи съществена промяна във фактическото изпълнение на престъплението, рефлектиращи върху неговата правна квалификация или промяна на последната при посочените в тъжбата фактически обстоятелства. В процесния случай е налице такова изменение.

Въпреки, настоящият състав не решава делото по същество, то е безпредметно да отговори на възраженията на защитата, но за пълнота на проверката следва да го установи. Не е основателно възражението, че в протоколът от последно о.с.з. не е написано, че присъдата е прочетена. Това е отбелязано в протокола, който се намира на л.253 от първоинстанционното дело. Оспорването, че протоколът е изготвен в 11.30 часа, а не в 12,30 часа, както твърди защитата, е недопустимо във въззивната инстанция, тъй като има ред по чл.312 НПК, който не е спазен. Протоколът е официален свидетелстващ документ за станалите пред съда факти и обстоятелства, поради което всичко отразено в протокола се счита за вярно. С оглед написаното в протокола, присъдата е обявена в о.с.з., тъй като е написано че „съдът постанови присъдата си и съобщи на страните, че същата подлежи на обжалване“. Недопустимо е да се прави възражение, че съдът се оттеглил на тайно съвещание без да разясни на страните, че присъдата ще се прочете и обяви в същия ден. Отговор на това задължение е дадено в чл.310 НПК, който член е обнародван в държавен вестник и всички лица по необоримо презумпция следва да го знаят. В протокола от 17.02.2022г. е написано кой е председател на състава. В този смисъл защитата следва да прочете

разпоредбите на чл.28 НПК и чл.78, чл.237 ЗСВ. В този смисъл всички възражения досежно протокола, тайното съвещание и отразеното в него на защитата са неоснователни. По отношение на възраженията в допълнителната въззивна жалба съдът изцяло ги обсъди по-горе, което приема, че те са основателни.

По излъжените съображения за редовността на тъжбата и гражданския иск, Окръжен съд – Ловеч намира, че разглеждането на делото в първоинстанционният съд е довело до ограничаване процесуалните права на страните (**чл.348, ал.3, т.1 НПК**), което не е отстранено и не може да бъде отстранено от настоящия съд, но са отстранени при новото разглеждане на делото от РС - Т. (**чл.335, ал.2 НПК**). Това налага приложение на разпоредбата на **чл.344, т.1 НПК** като обжалваната ПРИСЪДА № 260000/17.02.2022г. по НЧХД № 20204330200208 по описа на 2020 година на РС – Т. да бъде отменена изцяло и делото да се върне за ново разглеждане на първоинстанционния съд.

По аргумент от **чл.29, ал.1, т1, б. „а“ НК** новото разглеждане на делото следва да бъде осъществен от друг състав. Делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от стадии проверка за редовност на тъжбата. Констатираните нередовности от настоящата инстанция не ограничава първоинстанционният съд да остави без движение тъжбата и на други основания.

Настоящото производство е образувано по въззивна жалба на защитника, а не по жалба на гражданския ищец (**арг. чл.318, ал.5 НПК**), поради което присъдата в частта за отхвърления иск за горницата от уважения иск в размер на 500.00 лева до горницата от 1000.00 лева, е влязла в сила. По този съображения, при връщане на делото за ново разглеждане пред първоинстанционния съд остава висящо производството по гражданския иск за размера до 500.00 лева.

При новото разглеждане на делото при евентуален иск по чл.45 ЗЗД съдът следва да съобрази правилото дадено в **ТР1/ 01.08.2022 по тълк. д. №1/2021 на ОСГТК на ВКС** за приложението на **чл.51, ал.2 ЗЗД** при присъждане на суми за неимуществени вреди.

Въззивният съд следва да обърне внимание на първоинстанционният, че по делата от частен характер е допустима спогодба. При новото разглеждане

на делото съдът следва да напъти страните към доброволно уреждане на спора, да ги напъти към спогодба и да съдейства същата да бъде осъществена. По тези съображения следва да им укаже, че голямата част от съдебната практиката на районните съдилища по този вид дела, спогодбата завършва като тъжбата се оттегли, като по този начин няма осъдено или оправдано лице, а за причинените вреди, които не са от престъпление, а от деликт, страните си уговарят обезщетение, което да е бъде справедливо.

Предвид изхода по делото и липсата на произнасяне по съществото на спора разноси в настоящето производство при спазване на чл.189 от НПК не следва да бъдат присъждани. Такива следва да присъди РС - Т. при новото разглеждане на делото.

По изложените съображения, Окръжен съд – Ловеч

## **РЕШИ:**

**ОТМЕНЯ** изцяло Присъда № 260000/17.02.2022г. по НЧХД № 20204330200208 по описа на 2020 година на РС – Т. и **ВРЪЩА** делото за ново разглеждане на РС – Т., **на основание чл.334, т.1 вр- чл.335, ал.2 вр. чл.348, ал.3, т.1 НПК**

**ДЕЛОТО** следва да бъде разгледано от друг състав на същия съд (арг. от чл.29, ал.1, т1, б. „а“ НК).

**РЕШЕНИЕТО** е окончателно и не подлежи на обжалване (арг. чл.346 НПК).

Председател: \_\_\_\_\_

Членове:

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_